

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. S. i W. S.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W. (poprzednio Bank.1 spółka akcyjna w W.)
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. S. i W. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 9 sierpnia 2021 r., VI ACa 743/20,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powodów na rzecz pozwanego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów E. S. oraz W. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skoro podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tylko nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu

faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

Według powodów w ramach niniejszej sprawy skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona „przede wszystkim wobec rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Warszawie przepisów prawa materialnego w zakresie jego wykładni oraz niewłaściwego zastosowania.” W ramach uzasadnienia powyżej przesłanki wskazali, że „samo uiszczenie należności publicznoprawnej, a zatem realizacja obowiązku mającego źródło w przepisach prawa powszechnie wiążącego również może doprowadzić do powstania szkody. Sąd odwoławczy skupił się przede wszystkim na źródle tego obowiązku. Sąd odwoławczy powinien skupić się przede wszystkim na porównaniu stanu majątkowego powodów z hipotetycznym stanem ich majątku, jaki by istniał, gdyby nie nastąpiło zdarzenie szkodzące. Nie może budzić wątpliwości, że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał, a stanem jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów.”

Przedmiotowa skarga kasacyjna nie spełnia kryterium z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie wskazali przekonujących argumentów umożliwiających przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu, przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sam fakt niepodzielania zapatrywania Sądu drugiej instancji w zakresie analizy prawnej przedstawionego w sprawie problemu nie może stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Natomiast wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzał się właśnie do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie wykazywał zaś, że przy wydawaniu zaskarżonego wyroku popełniono błędy

w zakresie stosowania prawa, które miałyby charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Ponadto w skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w ramach niniejszej sprawy doszło do oczywistego naruszenia prawa, oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Trafne bowiem było stanowisko Sądu drugiej instancji sprowadzające się do twierdzenia, że po stronie powodów nie powstała szkoda wynikająca z konieczności uiszczania przez nich podatku od nieruchomości będącej ich własnością.

Sąd odwoławczy podkreślił przy tym, że powodowie nie podnosili, aby wysokość tej należności publicznoprawnej została nieprawidłowo obliczona lub była uzależniona od faktu składowania na nieruchomości przedmiotów objętych umową przewłaszczenia, a jedynie wywodzili, że szkoda wynikła z samego obowiązku uiszczenia owego podatku. Sąd drugiej instancji celnie zwrócił uwagę na charakter obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości, będący konsekwencją samego istnienia prawa własności i obciążający właściciela nieruchomości, wobec czego nie sposób mówić, aby obowiązek zapłaty tego podatku stanowił uszczerbek w dobrach prawnie chronionych powodów, poniesiony wbrew ich woli.

Obowiązek zapłaty podatku związany jest z samym prawem własności, nie zaś z korzystaniem z niej, wynikał on z faktu, że powodowie są właścicielami przedmiotowej nieruchomości i powstawał niezależnie od tego, czy powodowie korzystali z tej nieruchomości czy też nie i w jaki sposób. Dlatego też, obowiązani są oni do zapłaty podatku bez względu na to, czy przewłaszczone rzeczy są na niej magazynowane czy też nie.

Co o dalszych przesłankach odpowiedzialności odszkodowawczej, powodowie nie wykazali zaistnienia przesłanki w postaci bezprawności działania pozwanego Banku.

Przyjąć zatem należy, że w realiach niniejszej sprawy nie zachodziła oczywista zasadność skargi kasacyjnej, a zaskarżony wyrok opowiadał prawu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[t.n]